

ZAMANIN ŞEHİRİ

Ahmet Köseoğlu

"Dostoyevski, 'Avrupa'yı kendimizden çok daha iyi tanıyoruz.' diyor. Biz ne kendimizi tanıyoruz ne Avrupa'yı. Tarihimiz mührü sökülmemiş bir hazine. Sosyologlarımız bir Kızılderili köyünü keşfe gider gibi alan çalışmalarına koyuluyorlar. Avrupa'yı, Avrupa'nın istediği kadar tanıyoruz." diyen mütefekkir Cemil Meriç'in vefatının 14. yılı anma toplantısını Antakya'da gerçekleştirip Suriye'ye doğru yola revan olduk.

Hayatını Türk irfanına adayan münzevi ve mütecessis fikir işçisi Cemil Meriç'in doğduğu Reyhanlı'da, arızalanan otobüsümüzün probleminin giderilmesini beklerken Yazarlar Birliği üyelerinden bazıları, anlamlı ama zorunlu molanın getirisine kürek çekercesine toplantıda dile getir(emedikle)ri ayaküstü otobüsün gölgesinde birbirlerine anlatmanın gayretinde idiler.

Hatay'da Fransız kültürü/egitimi alan Meriç'in, *Bu Ülke ve Işık Doğudan Gelir* adlı eserlerine övgüler düzerek Doğu'ya açılan pencerelerden birine, Cilvegözü Kapısı'na dayandık.

Cemil Meriç, İstanbul, Ankara, Konya, Bursa, Şam, umrân, uygarlık, Doğu, Batı... derken 40-45 dakika geçmişti ki Halep'e varmıştık bile. Halep merkezinde büyükçe bir lo-

kantaya girince bir de ne görelim? MÜSİAD Konya Şubesi üyeleri mekânın yarısını doldurmuş! Meğer Halep ne kadar yakınmış bize, herkes burada. Konyalı sanayicilerin karşısında Halepli, Şamlı iş adamları; Türkçe, Arapça, İngilizce karışımıyla anlaşabiliyorlar birbirleriyle. "Coğrafya, medeniyet, tarih hep aynı, İslam ortak payda. Aynı geminin insanlarıyız, niye anlaşamayalım ki?" diyor sanayici bir dostum. "Türklerle Araplar etle trnak gibidir." diyorum ben de. Suriye başbakanının da "İki ülkede yaşayan tek bir halkız." mealinde bir sözünü televizyonda bir mülâkatında dinlemiştim, diye ekliyorum.

Halep Kapalı Çarşısı'nın bitiminde bahçesi kaleye bakan kafede Ahmet Kot ve Yusuf Kaplan'la oturup nefeslendik. Çarşının çıkış kapısındaki çocukların bize Türkçe laf atmaları, Tatlıses'ten arabesk parçalar okuyup şirinlik gösterisinde bulunmalarını izlerken Reyhanlı Otobüs Garajı'ndaki vatandaşlarımızın Arapça konuştuklarını dostlara hatırlatıp "Hatay'da Arapça, Halep'te Türkçe" diyerek geç kalmışlığımızın dramatik karikatürünü çizen bu söz dilimden düşüverdi.

Halep merkezinde büyükçe bir lokantaya girince bir de ne görelim? MÜSİAD Konya Şubesi üyeleri mekânın yarısını doldurmuş! Meğer Halep ne kadar yakınmış bize.

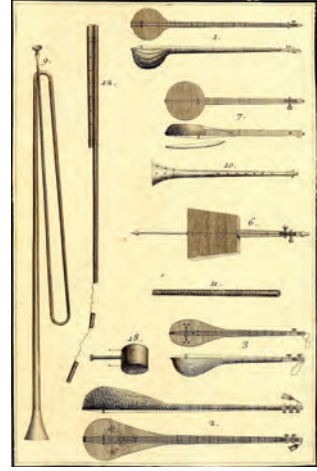

Zekeriya Camii ve arka planda Halep Kalesi

Halep'in nerede, arşının da ne olduğunu öğrendiğim zaman, Yavuz Sultan Selim'in Mercidabık Savaşı'nda, Memluk Sultanı Kansu Gavri'yi yenip Halep'i Osmanlı topraklarına kattığını öğrendiğim ilkokul yıllarıydı sanırım. Pek tuhaf gelmişti çocukluğumda Memlûk sultanının ismi. Epeyce bir zaman dilime dolamıştım Kansu Gavri adını.

Birçok özelliğiyle Konya'ya benzerliğini gözlemlediğim Halep'in Kapalı Çarşısı'nı anlatan ünlü Seyyah Evliya Çelebi'nin, "5700 dükkânlı Halep Çarşısı, dünyanın en büyük birkaç çarşısından biridir. Âdem deryasıdır. Alışverişin hesabı olmaz, iki bedesteni olup, bedesten tacirleri arasında 100 bin altın sermayesi olan, Avrupa ve Hindistan'a mal götürüp getiren büyük zenginler mevcut." diye kayıt düştüğü ve birkaç defa yangına maruz kalan çarşının aslına uygun ve daha sağlam yaptırılmasının güzelliğinin yanında, Konya'nın çarşılarının günümüze intikal edememesinin derin hüznünü yaşadım. Tarihe tanıklık eden şehirlerin ilk sıralarında gelen Konya'nın dünden bugüne çarşılarını taşıyamamasının acısını İstanbul'a her gidişimde Kapalı Çarş'da da hissederdim, şimdi de Halep'te aynı duygu...

HALEP'TE OSMANLI
ŞEHİR DOKUSUNUN
GELİŞMESİNİ
SAĞLAYAN
VE İSTANBUL MİMARİ
ESİNTİLERİ TAŞIYAN
YAPILARIN
ÇOĞUNUN HÂLÂ
AYAKTA DURMASI
NE GÜZEL.

Değerli seyyahımız Evliya Çelebi yine aynı çarşıdan bahsederken 500 kadar kahvehanenin olduğunu, Arslan Dede Kahvehanesi'nin 2000 insan aldığını ve burada hânende (şarkıcı-okuyucu), sâzende (saz çalan, çalgıcı), rakkâse (dans eden) ve hikâyecilerin varlığından söz eder. Çarşıda mahşerî kalabalıkta ve dar zamanda Arslan Dede'nin kahvehanesini arama işini başka bir Halep buluşmasına bırakıp Suriye'nin, hatta Arap dünyasının meşhur dondurmacısında ünlüler ve Arap liderleriyle birlikte onlar duvardaki fotoğraflarda, bitmeyen dondurmalarıyla- dondurma yemenin keyfine vardık.

Evliya Çelebi'nin, "Halep şehrinde 176 tekke olup en mükellefleri Bâb-ı Ferec dışında, Mevlânâ Celâleddin Rûmi'nin makamıdır. Buranın etrafında birçok fukara hücreleri vardır. Uşşak makamından çıkıp devr-i revân usulünde ayin-i şems ve devri vurduğunda havuzundaki balıklar dahi semâ

yapar." diye bahsettiği Halep Mevlevihanesi'nde musiki susmuş artık, fukaralar şehirlerine (Medine'ye) göç etmiş, balıklar da Urfa Balıklıgöl'e semâya gitmiş herhâlde.

Halep'te Osmanlı şehir dokusunun gelişmesini sağlayan ve İstanbul mimari esintileri taşıyan yapıların çoğunun hâlâ ayakta durması ne güzel. Osmanlı'nın mimariden mutfığa, müzikten sosyal hayata kadar hayatın birçok yönüne tesir ettiğinin olumlu referanslarını bizzat müşahede ettik. Zaman zaman kendimizi Bursa'da, Konya'da, Urfa'da hissettik.

Halep Kalesi, Hz. Zekeriya Peygamberin kabri ve mescidi (Ulu Camii-Cuma Camii), Beylerbeyi Osman Paşa'nın yaptırdığı külliye, Dukaginzâde Mehmet Paşa Külliyesi ve Adliyye Camii, kiliseleri, çarşıları derken günün hayli geç saatlerin-

de Halep'ten ayrılıp Şam'a doğru yola koyulduk.

Muhiddin İbn Arabî'nin *Futuhât-ı Mekkiye*'sinde, "Belde-i Muhayyere" olarak belirtilen üç şehirden biri olan şehrim Konya'ya muhabbetimin artmasında, Medine ve Şam gibi seçilmiş şehirlerle birlikte zikredilmesinin payı büyüktür. "Efendimize (s.a.v) hicreti esnasında üç şehir bildirilmiş, o da fukaraları çok olduğu için Medine'ye hicreti tercih etmiş." mealindeki hadiste -zayıf da olsa- geçen Şam'a giden ilk Konyalı ben değildim şüphesiz ama benim için ilkti. Hz. Mevlânâ'nın Şems'ini aramaya Şam'a gitmesi ya da İbn Arabî'nin, Sadreddin Konevî'nin âlim babasıyla görüşmek için Şam'dan Konya'ya gelmesi kadar derin manaları olmasa da ben de ziyadesiyle heyecanlanıyordum Şam-ı Şerif'e yaklaştıkça.

Sentetik sınırları aşan bir dostluk, kardeşlik...

Seyahat öncesi İslam tarihi kitaplarına göz atıp Nureddin Zengi ve Selahaddin Eyyubi maddelerini, uzun yolculuğumuzda fırsat olursa göz atarım diye fotokopi ettirmiştim. Otobüsün zayıf iç aydınlatmasına ve gözlerimin zorlanmasına aldırış etmeden İslam tarihinin bu büyük iki şahsiyetine muhabbetimin artmasına vesile olan yazıların altını çizerek heyecanla okudum.

TARİHTE TÜRKLERLE
 ARAPLAR KADAR
 BİRBİRLERİNE
 KAYNAŞMIŞ BAŞKA
 MİLLET VAR MI,
 BİLMİYORUM. 14
 ASIRLIK İSLAM
 TARİHİNİN 12 ASRINI
 BİRLİKTE YAŞADI BU
 İKİ MİLLET. SEZÂİ
 KARAKOÇ, "HATAY
 SURIYELİLERİN,
 HATTA İSTANBUL
 DA ONLARIN; ŞAM,
 HALEP DE BİZİM.
 AYRIMIZ GAYRİMİZ
 YOK." DERKEN
 AYNI DAMARDAN
 BESLENDİĞİMİZİ,
 İHTİYACINI
 HİSSETTİĞİMİZ
 ŞUURUN
 TARİHİMİZDE
 OLDUĞUNU, MASA
 BAŞINDA ÇİZİLEN
 SINIRLARIN
 DA SENTETİK
 OLDUĞUNU
 VURGULUYOR BİR
 MANADA.

Tarihçi İbn Esir; "Hulefâ-yi Râşidî n ve Ömer b. Abdülazîz'den sonra gelen en adil ve salih hükümdar Nüreddin Zengî'dir" diyordu. Sultanın çağdaşı olan İbnü'l-Cevzî de "Nüreddin (...) kâfirlerin elinde olan elliden fazla şehri geri aldı. Onun hayatı pek çok sultanın ve idarecinin hayatından daha temiz ve iyiydi. Onun döneminde yollar güvenli ve emniyetli idi. Onun övülecek tarafları pek çoktur. O, kendini Bağdat'taki halifelîğe bağlı ve onun emrinde görürdü. (...) Karakteri yumuşak huylu, şatafatsız ve alçak gönüllü idi. Âlimleri ve dindaşlarını severdi." diye kayıtlı düşmüştü.

Büyük yönetici, salih hükümdar Nüreddin Zengî'nin; adaletli, insafî ve merhametli, ibadetine düşkün, zâhid, muttaki bir sultan olduğunu bütün tarihçiler belirtiyor. İslam topraklarına musallat olan Haçlıları geri püskürtten sultanın en büyük arzusu Kudüs'ten de Haçlıları çıkarmaktı. Fakat buna ömrü vefa etmedi. 1174 yılında 56 yaşında iken vefat etti. Ama kendi de mütevazı bir insan iken zorla Mısır'a gönderdiği komutan Selâhaddin Eyyübî'nin Kudüs'ü fethetmişinden ruhaniyeti haberdar olmuştur.

Nüreddin Zengî, bir gün rüyasında Peygamberimizi görür. Efendimiz, "Ya Nüreddin! Benim cesedimi şunlar çalıyor." diye üç kişiyi gösterir. Biraz mahzun olan Peygamberimizin bu durumu Zengî'yi telaşlandırır.

Hemen Medine-i Münevvere'ye gelerek büyük bir davet verir. Herkesin bizzat yemek almasını ister. Kazanın başına oturan Nüreddin Zengî, rüyasında gördüğü üç kişiyi göremeyince sorar: "Ey Müslümanlar! Medine'de bulunup da buraya gelmeyen var mı?" Birisi, "Bizim mahallede üç yabancı vardı. Onları burada göremedik." deyince hemen oraya varırlar. O üç kişi, Peygamberimizin gösterdiği üç kişidir. Gördükleri manzara karşısında gözlerine inanamazlar. Kazdıkları tünelle Peygamberimizin kabrine bir hayli yaklaşmışlardı. Zengî, hemen türbenin etrafını kazdırarak muhtelif metal madenlerle sağlamlaştırdı.

Bu adil melikin Şam'da Nuriye Medresesi'ndeki kab-

rini ziyaret edemeyişimizin grup gezisi yaptığımız gibi basit sebepten olduğunu dile getirmek yerine Şam'a tekrar kavuşmak için dua etmek daha manalı olsa gerek... Selçuklu atabeylerinden olan Nûreddin Zengî, hükümdarlığını/ hizmetkârlığını yaptığını bütün şehirlere büyük medreseler, camiler, imaretler, kervansaraylar, hastane ve dârü'l hadisler aynı zamanda rasathaneler kurdurup, güneş saati yaptırmasıyla ilme, sosyal devlet anlayışına uygun hizmetler vermek isteyen sultanlara iyi bir numune de olmuştur.

Emevi, Abbasi, Selçuklu, Eyyubi, Osmanlı bayrakları altında tek halk olarak yaşayagelen Suriye ile Türkîyelilerin bu 1200 yıllık birlikteliği maalesef Lozan'da sona ermiş.

Nûreddin Zengî'yi, Selâhaddin Eyyûbî'yi iyi anlamamış Şerif Hüseyin'in I. Dünya Savaşı'nda İngilizlerle beraber olmasını, bizim kadar Suriyelilerin de unutmaması gerekir.

Tarihte Türklerle Araplar kadar birbirlerine kaynaşmış başka millet var mı, bilmiyorum.

14 asırlık İslam tarihinin 12 asrını birlikte yaşadı bu iki millet. Sezai Karakoç, "Hatay Suriyelilerin, hatta İstanbul da onların; Şam, Halep de bizim. Ayırımız gayrımız yok." derken aynı damardan beslendiğimizi, ihtiyacını hissettiğimiz suçunun tarihimizde olduğunu, masa başında çizilen sınırların da sentetik olduğunu vurguluyor bir manada.

Hicaz Demiryolu'nun başlangıç noktası...

Şam; Mekke, Bağdat, İstanbul gibi, yaşlı kıtanın en önemli şehirlerinden biridir. Fenikelilerden İbranilere, Hititlerden Pers-

lere kadar birçok kavmin egemenliğine tanık olmuş, yataklık etmiş bir zaman şehri.

Mark Twain der ki, "Orada zaman; günler, aylar ve yıllarla ölçülemez. Yükselen ve yok olan medeniyetler ve liderlerle ölçülür."

Bizans döneminde Hristiyanlığın merkezi olmuş, Hz. Ömer zamanında Bizanslılardan alınan Şam, yüz yıl kadar Emevilerin taht şehri olmuş. 1076'da Selçuklu atabeylerinden Atsız Bey tarafından Türk hâkimiyetine geçirilen şehir, arada Memlûklerin egemenliğine geçmişse de Yavuz Sultan Selim'le birlikte (1516) tekrar Osmanlı idaresinde, Lozan Antlaşması'na kadar önemli bir eyalet merkezi olarak bizde kalmıştır.

FOTOGRAF: METİN TAHA YILMAZ

Süleymaniye Külliyesi

Yavuz Sultan Selim, Şam'da aylarca kalıp yeni camiler, hanlar, hamamlar, çarşılar yaptırmış; sosyal hayatın akışının sağlanabilmesi için vakıf sistemini hayata geçirmiş. Nüreddin Zengî, Selâhaddin Eyyûbî ve Muhiddin İbn Arabî gibi İslam'a ve insanlığa hizmeti dokunmuşların türbelerini yaptırmış.

1762'de Şam'a gelen seyyah Guer, Osmanlı'nın vakıf sistemi ve idare anlayışıyla ilgili olarak hayretini gizleyemez: "Türkler hayır yapmakta çok ileri giderler. Ağaçlar kurumasın diye ücretli adam tutup sulatacak kadar hayırseverlikte ileri giden Türklere bile tesadüf ettim. Şam'da hasta kedilerle köpeklerin tedavisine mahsus bir hastane yapacak kadar kaçuktur bu Türklar..."

II. Abdülhamit Han'ın sekiz yılda inşa ettirdiği 1900 kilometre uzunluğundaki ünlü Hicaz Demiryolu'nun

başlangıç noktası olan Şam İstasyonu'nda çaylarımızı içerken Osmanlı padişahlarının kendilerini Mekke ve Medine'nin hâdimi (Hâdimül-Harameyn) addettiklerini, zor zamanda bile neredeyse hazinenin tamamına yakın bir bedele yaptırılan demiryolunun ehemmiyetini uzun uzun konuşup hayır dualar ettiğimizden, eminim ki bütün hizmetkârların ruhaniyeti haberdar olmuştur.

Tarihin başlangıcından bu yana sürekli çekim merkezi olan Şam birçok büyük imparatorluğun ve kabilenin kalesi olup, peygamberlerin, sahabelerin, âlimlerin uğradığı, sığındığı, vazifelendirildiği mübarek bir belde olmuş.

XI. yüzyılda yaşamış Arap gezgini İbn Cübeyr'in Şam'ı kutsayan, yücelten sözlerinden maddi güzelliklerin yanı sıra manevi güzelliklere de işaret eden anlamlar çıkarabiliriz: "Eğer cennet yeryüzünde ise o, hiç şüphesiz Şam'dır. Eğer gökyüzünde ise Şam, onun yeryüzündeki rakibidir."

Şam'da, Peygamber Efendimizin torunu, Hz. Ali ile Hz. Fatıma'nın kızları, İmam Hasan ve Hüseyin'in kız kardeşleri Hz. Zeyneb'in mübarek kabrini ziyaret ederek geziye başlamamız benim için manidar bir tevafuktur. Henüz altı yaşına giren ikizlerimizden birinin adını doğrudan Hz. Zeynep'ten mülhem koymuş olmanızın, burada bana çok farklı duygular yaşataca-

TARİHİN BAŞLANGICINDAN BU YANA SÜREKLİ ÇEKİM MERKEZİ OLAN ŞAM BİRÇOK BÜYÜK İMPARATORLUĞUN VE KABİLENİN KALESİ OLUP, PEYGAMBERLERİN, SAHABELERİN, ÂLİMLERİN UĞRADIĞI, SİĞİNDİĞİ, VAZİFELENDİRİLDİĞİ MÜBAREK BİR BELDE OLMUŞ.

ğını bilmezdim. Şam'ın dar sokaklarından yürüyerek Şeyh-i Ekber Muhiddin İbn Arabî hazretlerinin kabrine giderken mihmandarımız sade, iki katlı, biraz da yaşlanmış bir evin önünde durup Ramazan el Bûtî'yi soran arkadaşımız kimdi, dedi. Kendisini Konya'da ağırlayıp tanıştığımızı söyleyince bu ev onundur, deyip ziyaret etmemizin uygun olabileceğini de hareketiyle salık verince kapıya yönelip avluya girdik. Lakin nasip değilmiş. Üstat Mısır'daydı, döndüğünde şehirden ayrılmış olacağız. Bu mübarek şehre tekrar gelebilmek için sebepler o kadar çoğaldı ki. Dar sokaklardan yine yürümeye devam ederken bilgeliğin, ilmin, hikmetin kokusunun yaklaştığını hissettik ve bir anda İbn Arabî'nin kabrinin bulunduğu caminin önünde bulduk kendimizi. "Sizin taptıklarınız benim ayaklarımın altındadır." deyince softa yobazlarca recm edilen Arabî ve çocuklarının mezarları-

nın bulunduğu mekânının yeşil renk ve ışığa hâkim ve oldukça sade olması, ziyaretçilerin üzerindeki etkiyi artırıyor. "Sin Şın'a girince sırrım ortaya çıkar." sözünün şifresinin çözümü elbette Yavuz Sultan Selim'i bekler.

Hazreti Ali'nin abisi Hazreti Cafer-i Tayyar'ın türbesine, Hazreti Bilâl-i Habeşî'nin mezarına selâm, o anda okunan ikinci ezanı ve sonunda Rabbimize dua ve yakarış...

Bağdat, Şam, Saraybosna, İstanbul, Kahire, Taşkent, Meşhed, Konya, Bursa hep aynı dille çağırır, aynı ilahi sedayla yankılanır semaları beş vakit. Her daim ruhuna Fatiha okunsun baş müezzin Bilâl'in...

Bir Sinan eseri olan Süleymaniye Camii, yıkılmaması için çelik konstrüksiyonla ayakta tutuluyor. Muhtemelen yanı başından geçen deryeden dolayı bu hâle gel-

miş olabilir. Caminin avlusunda Şam Askerî Müzesi ve doğusunda Osmanlı'nın son padişahı İbâht Sultan Vahdeddin'in sade mezarı...

Hanedanına ait yakınlarının mezarlarıyla birlikte burada mahzun olan Sultan Vahdeddin...

Buruk bir veda son sultana...

Şam'a gidişte cuma vaktini Emevi Camii'nde geçiremeyen grubumuz, ziyaretine caminin hemen dışında kalan büyük komutan Selahaddin Eyyubi'nin türbesiyle başladı. Kudüs fatihine, İstanbul fatihinin selâmını ileterek giriş yaptık türbeye.

1300 yaşına dayanmış Emevi Camii genç, dinamik görüntüsünün ardındaki uygunluğuyla dile gelse de kimler avlusundaki şadırvandan abdest aldı söylese. Hangi sahabeler, evliyalar, komutanlar cuma namazı kıldı, kıldırıldı. Kimler minarelerinden ezan okudu...

FOTOĞRAF: METİN TAHA YILMAZ

1300 yaşına dayanmış Emevi Camii genç, dinamik görüntüsünün arındaki olgunluğuyla dile gelse de kimler avlusundaki şadırvandan abdest aldı söylesen.

BU MÜBAREK ŞEHRE
TEKRAR GELEBİLMEK
İÇİN SEBEPLER O
KADAR ÇOĞALDI KI.
DAR SOKAKLARDAN
YİNE YÜRÜMEYE
DEVAM EDERKEN
BİLGELİĞİN,
İLMİN, HİKMETİN
KOKUSUNUN
YAKLAŞTIĞINI
HİSSETTİK VE
BİR ANDA İBN
ARABİ'NİN KABRİNİN
BULUNDUĞU
CAMİNİN ÖNÜNDE
BULDUK KENDİMİZİ.

Hazreti İsa'nın gelişini müjdeleyen Hazreti Zekeriya'nın oğlu Yahya Peygamber'in kabrini hangi erenler ziyaret ediverdi, söyleyiverse. Herhâlde Bedüzzaman Said Nursi'nin irat ettiği "Hutbe-i Şamiye" adıyla bilinen hutbesini de zikrederdi.

Dimeşk Kasyun'a meftun

Kasyun Dağı'nın eteğindeyiz. Gün batımında Şam-ı Şerif'i izlerken güneşin yerini karanlığa bıraktığı anda tüm şehristanın minareleri yeşil lambalarını yakıyor, âdeti camilerin üzerinden gökyüzüne şavkıyor, muhayyilemizde geçit yapıyor nurdan insanlar.

Sultan Selim Camii ve Külliyesi

Gün ağardı, dönüş için hazırlık, otobüse biniş, yine olmayışı sınır kapısına varış. Not defterimdeki konu başlıkları ve hatırlatıcı isimlere göz atıyorum: Hz. Zekeriya, Hz. Yahya, Hz. Zeynep, Emevi Camii, Hz. İsa'nın konuştuğu dil Aramiceyi yaşatan köy, Nüreddin-i Zengî'nin mezarı, Selâhaddin-i

Eyyübî Türbesi, Hz. Hüseyin, Hâlid bin Velid, Hicaz Demiryolu-Şam İstasyonu, Sultan Vahideddin, Yavuz Sultan Selim, Halep, Şam, Hama, su değirmenleri, Busra, Süleymaniye Külliyesi, Türk Hava Şehitleri, kapalı çarşılar, Halep Kalesi, kiliseler, medreseler, Bilâl-i Habeşi, Muhiddin İbn Arabî, Cafer-i Tayyar, Abdülhamid Han, Osmanlı, Selçuklu, bedava hastane, ucuz mazot, ucuz taksi, koşmayan insanlar, nargile, karadut, dondurma, Zeynel Abidin, Halep kebabı, Ebu Hureyre, Refia Sultan, Bedüzzaman Said Nursi, Mevlânâ, Şems, Şam'ın şekerii...

Duyup da göremediğim, görüp de yazamadığım, gidip de yaşayamadığım daha ne değerler ne yerler var ama nasipse Şam'a da bir daha gitmek gerek.

Şam tarihin önemli aktörlerine, İslam tarihinin yıldızlarına ev sahipliği yapmaya, onları bağrında barındırdıkça insanlığın değer verdiği mübarek bir belde olmaya devam edecektir. Dünü olup bugünü de olan, geleceği de olacak şehirlerdendir. Zamanın şehridir. Şehir gibi şehir, tarihî bir başşehir...

Ahmet Köseoğlu

Yazar

Konya'da çıkan Merhaba Gazetesi'nin kuruluşunda bulundu. Bölge Televizyonu KON TV'nin kuruluş çalışmalarında bulunarak müessese ve haber müdürlüğü görevlerini ifa etti. Halen TYB Konya Şubesi Başkanı olarak görev yapmaktadır. Yazıları çeşitli gazete ve dergilerde yayımlandı.